

Sygn. akt IV U 260/20

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 16 września 2020 roku

Sąd Rejonowy w Toruniu IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący : Sędzia Janusz Kotas

Protokolant: stażysta Barbara Borkowska

po rozpoznaniu w dniu 16 września 2020 roku

sprawy z odwołania **T. C.**

przeciwko **Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w T.**

o zasiłek chorobowy

w związku z odwołaniem od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w T. z dnia 21.05.2020 r., 29.05.2020 r., 19.06.2020 r., 09.07.2020 r.

orzekł:

zmienia zaskarżone decyzje w ten sposób, że przyznaje wnioskodawcy T. C. prawo do zasiłku chorobowego za okres od 1 marca 2020 roku do 24 lipca 2020 roku.

Sygn. akt IV U 260/20

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 21 maja 2020 Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T. odmówił wnioskodawcy T. C. prawa do zasiłku chorobowego za okres od 1.03.2020 r. do 31.03.2020 r. .

Jako podstawę prawną Oddział wskazał art. 13 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 25 czerwca 1999 r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa (Dz. U. z 2020 r. poz. 870)

W uzasadnieniu swojego stanowiska organ rentowy wskazał , że zgodnie z powołanymi przepisami zasiłek chorobowy nie przysługuje za okres po ustaniu tytułu ubezpieczenia chorobowego, jeżeli osoba niezdolna do pracy ma ustalone prawo do renty z tytułu niezdolności do pracy. Z posiadanej przez ZUS dokumentacji wynika, że tytuł ubezpieczenia wnioskodawcy ustał w dniu 29.02.2020 r. Do Zakładu wpłynął wniosek płatnika składek ZAKŁADU (...) w Ś. o ustalenie dla wnioskodawcy prawa do zasiłku chorobowego po ustaniu zatrudnienia za okres od 1.03.2020 r. . Organ ustalił , że od dnia 1.09.2016 r. wnioskodawca ma ustalone prawo do renty inwalidzkiej, a od 01.09.2017 r. Pobiera świadczenie emerytalne z (...) , dlatego nie ma prawa do zasiłku chorobowego za okres po ustaniu zatrudnienia .

Kolejnymi decyzjami z dnia 29 maja 2020 r. , z dnia 19 czerwca 2020 r. i z dnia 9 lipca 2020 r. , Oddział odmówił wnioskodawcy prawa do zasiłku chorobowego za okres od 1 kwietnia 2020 r. do 24 lipca 2020 r.

W uzasadnieniu faktycznym i prawnym swojego stanowiska , oddział powołał te same argumenty natury prawnej i faktycznej jak w pierwszej decyzji .

Odwołanie od tych decyzji złożył T. C. , wnosząc o ich uwzględnienie oraz zmianę zaskarżonych decyzji w całości poprzez przyznanie prawa do zasiłku chorobowego za wymienione okresy.

W uzasadnieniu swojego stanowiska wskazał , że w latach 1999 - 2016 był funkcjonariuszem Służby Więziennej. W dniu 16.08.2016 Komisja Lekarska podległa Ministrowi właściwemu do S. (...) w B. wydała orzeczenie w którym zaliczyła go do III grupy inwalidzkiej. Inwalidztwo pozostaje w związku ze służbą. 31.08.2016 r. otrzymał rozkaz personalny D. (...) nr 2 w G. o wygaśnięciu stosunku służbowego w związku z ostatecznym orzeczeniem przez Komisję Lekarską całkowitej niezdolności do służby. 13.09.2016 r. otrzymałem z B. (...)decyzję o przyznaniu renty inwalidzkiej od dnia 01.09.2016 r. oraz decyzję o przyznaniu emerytury SW od dnia 01.09.2016 r. Na podstawie ustawy z dnia 18 lutego 1994 r. o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Służby Kontrwywiadu Wojskowego, Służby Wywiadu Wojskowego, Centralnego Biura Antykorupcyjnego, Straży Granicznej, Biura Ochrony Rządu, Straży Państwowej Straży Pożarnej i Służby Więziennej oraz ich rodzin (Dz. U. z 2016 r. poz. 708) Biuro Emerytalne SW ponownie ustaliło wysokość świadczenia i wydało decyzję z dnia 18.08.2017 r. o przyznaniu emerytury SW od dnia 01.09.2017 r. (art. 15 ust. 2 pkt. 3) podwyższając świadczenie o 15% podstawy wymiaru na podstawie art. 15 pkt. 4 czyli według przepisu , który mówi że emerytowi, którego inwalidztwo pozostaje w związku ze służbą. Kolejne orzeczenie Komisji Lekarskiej zostało wydane 11.09.2019 r. i podtrzymało III grupę inwalidzką w związku ze służbą.

W dniu 29.02.2020 r. ustał stosunek pracy wnioskodawcy oraz tytuł ubezpieczenia. Od 29.01.2020 r. wystąpiła u niego niezdolność do pracy. Pracodawca złożył stosowną dokumentację do Zakładu Ubezpieczeń Społecznych. W tym czasie wnioskodawca otrzymał wezwanie ZUS o złożenie oświadczenia Z-10 z dnia 27.03.2020 r., które złożył za pośrednictwem (...). Następnie otrzymał wniosek o udostępnienie danych zgromadzonych w rejestrze publicznym, który przesłał pocztą poleconą do oddziału ZUS w T.. 5.05.2020 r. za pośrednictwem (...) wysłał wniosek o zasiłek chorobowy (...) 53.

Wnioskodawca zarzucił Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych, że dokonał w nieuzasadniony sposób rozszerzającej wykładni art. 13 ust.1 pkt.1 Ustawy z 25 czerwca 1999 r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa. Art. 13 ust. 1 pkt. 1 stanowi że, zasiłek chorobowy z tytułu niezdolności do pracy powstałej w czasie trwania ubezpieczenia chorobowego jak i z tytułu niezdolności do pracy powstałej po ustaniu tytułu ubezpieczenia nie przysługuje za okres po ustaniu tytułu ubezpieczenia chorobowego, jeżeli osoba niezdolna ma ustalone prawo do emerytury lub renty z tytułu niezdolności do pracy. Prawa do świadczenia pozbawione mogą być wyłącznie osoby w sytuacjach wymienionych w art. 13 w/w ustawy zasiłkowej. Ponadto Ustawa o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy jak i Ustawa z 17 grudnia 1998 o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych z późniejszymi zmianami wyraźnie rozdziela definicje emerytury i renty z tytułu niezdolności do pracy od emerytury i policyjnej renty inwalidzkiej.

Według wnioskodawcy Zakład Ubezpieczeń Społecznych nie uwzględnił wyroków Sądu Najwyższego z dnia 18 stycznia 2012 r. sygnatura akt II UK 168/11 oraz wyroku SN z dnia 18 luty 2013 r. sygnatura akt II UK 196/12, który wskazał iż art. 13 ust. 1 ustawy wymienia enumeratywnie sytuacje w których zasiłek chorobowy nie przysługuje za okres po ustaniu tytułu ubezpieczenia chorobowego, gdy niezdolność powstała w trakcie lub po ustaniu ubezpieczenia i nie wskazuje wśród nich ustalonego prawa do emerytury lub renty z tytułu niezdolności do służby. Pomimo wiedzy, że emerytura wypłacana jest wnioskodawcy przez Zakład (...) na podstawie ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Służby Kontrwywiadu Wojskowego, Służby Wywiadu Wojskowego, Centralnego Biura Antykorupcyjnego, Straży Granicznej, Biura Ochrony Rządu, Straży Państwowej Straży Pożarnej i Służby Więziennej oraz ich rodzin z późniejszymi zmianami, ZUS zignorował powyżej przytoczone wyroki Sądu Najwyższego i dokonał własnej interpretacji przepisu art. 13 ust 1. pkt 1 ustawy zasiłkowej.

W odpowiedziach na odwołania organ rentowy wniósł o ich oddalenie powołując się na stan faktyczny i prawny jak w zaskarżonych decyzjach .

Postanowieniami wydanymi przez Sąd Rejonowy – Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Toruniu, na podstawie art. 219 kpc, połączono sprawy o sygn. IV U 373/20 i IV U 312/20 i IV U 260/20 do wspólnego rozpoznania i rozstrzygnięcia pod wspólną sygnaturą IV U 260/20 .

Sąd ustalił, co następuje:

Wnioskodawca T. C. w latach 1999 - 2016 był funkcjonariuszem S. (...), ostatnio zajmował stanowisko zastępcy dowódcy zmiany działu ochrony Zakładu Karnego Nr 2 w G. . W dniu 16.08.2016 Komisja Lekarska podległa Ministrowi właściwemu do Spraw Wewnętrznych w B. wydała orzeczenie w którym zaliczyła go do III grupy inwalidzkiej uznając , że jest trwale niezdolny do służby . Inwalidztwo pozostawało w związku ze służbą. 31.08.2016 r. otrzymał rozkaz personalny D. (...) nr 2 w G. o wygaśnięciu stosunku służbowego w związku z ostatecznym orzeczeniem przez Komisję Lekarską całkowitej niezdolności do służby.

/okoliczność niesporna ,

Dowód : orzeczenie komisji k.11-13 ,

-rozkaz k. 6 ,

-świadcstwo służby k. 7/

W dniu 13 września 2016 r. D. (...) wydał decyzję o przyznaniu wnioskodawcy renty inwalidzkiej od dnia 01.09.2016 r. oraz decyzję o przyznaniu emerytury SW od dnia 01.09.2016 r. Na podstawie ustawy z dnia 18 lutego 1994 r. o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Służby Kontrwywiadu Wojskowego, Służby Wywiadu Wojskowego, Centralnego Biura Antykorupcyjnego, Straży Granicznej, Biura Ochrony Rządu, Straży Państwowej Straży Pożarnej i Służby Więziennej oraz ich rodzin (Dz. U. z 2016 r. poz. 708) Biuro Emerytalne SW ponownie ustaliło wysokość świadczenia i wydało decyzję z dnia 18.08.2017 r.

/okoliczność niesporna ,

Dowód : decyzje k.14-16 /

Po odejściu ze Służby Więziennej , wnioskodawca była zatrudniony na podstawie umowy o pracę w Zakładzie (...) w Ś. od 1 lipca 2017 r. do 29 lutego 2020 r. W dniu 29.02.2020 r. ustał stosunek pracy wnioskodawcy . Wnioskodawca był niezdolny do pracy od 29 stycznia 2020 r. do 24 lipca 2020 r. Po rozwiązaniu umowy o pracę płatnik składek czyli Zakład (...) w Ś. wystąpił do ZUS o przyznanie wnioskodawcy prawa do zasiłku chorobowego za okres po ustaniu ubezpieczenia chorobowego .

/dowód: zaświadczenie płatnika składek k. 3-4 akta rentowe /

Sąd zważył, co następuje:

Stan faktyczny w przedmiotowej sprawie ustalono na podstawie dokumentacji przedłożonej przez strony, której autentyczności i zgodności z prawdą nie podważała żadna ze stron.

W przedmiotowej sprawie niespornym było , że wnioskodawca do 31 sierpnia 2016 r. pełnił służbę w S. (...) a jego stosunek służbowy wygasł z uwagi na całkowitą niezdolność do służby . Niespornym było także , że pobiera emeryturę na podstawie ustawy z dnia 18 lutego 1994 r. o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Służby Kontrwywiadu Wojskowego, Służby Wywiadu Wojskowego, Centralnego Biura Antykorupcyjnego, Straży Granicznej, Biura Ochrony Rządu, Straży Państwowej Straży Pożarnej i Służby Więziennej oraz ich rodzin (Dz. U. z 2016 r. poz. 708) .

Stosunek pracy wnioskodawcy ustał w dniu 29 lutego 2020 r. Przed ustaniem stosunku pracy wnioskodawca był niezdolny do pracy od 29 stycznia 2020 r. Po ustaniu stosunku pracy był nadal niezdolny do pracy, łącznie do 24 lipca 2020 r.

Zgodnie z art. 13 ust. 1 ustawy z dnia 25 czerwca 1999 r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa (Dz. U. z 2020 r. poz. 870), zasiłek chorobowy z tytułu niezdolności do pracy powstałej w czasie trwania ubezpieczenia chorobowego, jak i z tytułu niezdolności do pracy powstałej po ustaniu tytułu ubezpieczenia nie przysługuje za okres po ustaniu tytułu ubezpieczenia chorobowego, jeżeli osoba niezdolna do pracy ma ustalone prawo do emerytury lub renty z tytułu niezdolności do pracy.

W/w przepis ma jednak tylko zastosowanie w przypadku ustalonego prawa do emerytury lub renty z funduszu ubezpieczeń społecznych, a więc z powszechnego ubezpieczenia społecznego.

Takie jest także ugruntowane stanowisko judykatury.

Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 18 lutego 2013 r. w sprawie II UK 196/12 (OSNAPiUS 2013/23-24/287), wskazał, że pobieranie emerytury wojskowej przyznanej na podstawie ustawy z dnia 10 grudnia 1993 r. o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych oraz ich rodzin (t.j. Dz.U. z 2004 r. Nr 8, poz. 66 ze zm.) nie stanowi okoliczności wyłączającej prawo do zasiłku chorobowego po ustaniu tytułu ubezpieczenia (art. 13 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 25 czerwca 1999 r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa, t.j. Dz.U. z 2010 r. Nr 77, poz. 512 ze zm.). Prawo do zasiłku chorobowego po ustaniu tytułu ubezpieczenia wyłączone jest tylko w tych okolicznościach, które wyczerpująco i wyraźnie określone zostały w art. 13 ust. 1 ustawy z dnia 25 czerwca 1999 r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa (t.j. Dz.U. z 2010 r. Nr 77, poz. 512 ze zm.). Nie została w nim wymieniona emerytura wojskowa, więc pobieranie tego świadczenia nie uzasadnia zastosowania art. 13 ust. 1 pkt 1 ustawy.

Jak słusznie zauważył SN w uzasadnieniu swojego stanowiska, określenie „emerytura”, którym się posługuje wymieniony przepis, nie może być uznane za pojęcie zbiorcze, obejmujące wszystkie świadczenia przyznawane z tytułu wieku i (lub) wysługi nie tylko z ubezpieczenia emerytalnego, lecz także w postaci świadczeń zabezpieczeniowych z budżetu, jakim jest „emerytura wojskowa” i nie jest tożsame z tym pojęciem.

Identycznie wypowiedział się Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 18 stycznia 2012 r. w sprawie II UK 168/11 (OSNAPiUS 2012 nr 23-24, poz. 297, str. 1032), podnosząc, że pobieranie policyjnej renty inwalidzkiej III grupy na podstawie art. 19 w związku z art. 20 ust. 1 pkt 3 ustawy z dnia 18 lutego 1994 r. o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Służby Kontrwywiadu Wojskowego, Służby Wywiadu Wojskowego, Centralnego Biura Antykorupcyjnego, Straży Granicznej, Biura Ochrony Rządu, Państwowej Straży Pożarnej i Służby Więziennej oraz ich rodzin (t.j. Dz.U. z 2004 r. Nr 8, poz. 67 ze zm.) nie wyłącza prawa ubezpieczonego do zasiłku chorobowego po ustaniu tytułu ubezpieczenia chorobowego oraz prawa do świadczenia rehabilitacyjnego (art. 13 ust. 1 pkt 1 i art. 22 ustawy z dnia 25 czerwca 1999 r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa, t.j. Dz.U. z 2010 r. Nr 77, poz. 512 ze zm.).

Sąd ten wskazał, że z regulacji wskazanej w art. 13 wynika, że prawo do zasiłku po ustaniu tytułu ubezpieczenia chorobowego nie przysługuje podmiotom objętym zakresem jej stosowania jedynie we wskazanych w niej sytuacjach. W przypadku, gdy ubezpieczony ma ustalone prawo do renty z tytułu niezdolności do pracy, a nie innej renty. Należy w związku z tym wskazać, że rentą z tytułu niezdolności do pracy jest renta z tytułu niezdolności do pracy w rozumieniu art. 3 pkt 2 oraz art. 57, 57a i 60 ustawy z 17.12.1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (t.jedn.: Dz.U. z 2009 r. Nr 153, poz. 1227 ze zm.) oraz renta z tytułu niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy w rozumieniu art. 6 ust. 1 pkt 6 ustawy z 30.10.2002 r. o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych (t.jedn.: Dz.U. z 2009 r. Nr 167, poz. 1322 ze zm.). Renty te zostały wprost określone przez ustawodawcę jako „renta z tytułu niezdolności do pracy”. Natomiast renta III grupy przysługująca funkcjonariuszowi Policji na podstawie art. 19 w zw. art. 20 ust. 1 pkt 3 PolicjaEmU przysługuje, co zostało wprost przez ustawodawcę

wysłowione, osobom zdolnym do pracy oraz została określona jako „policyjna renta inwalidzka” (art. 2 pkt 1 lit. b). Rozszerzająca wykładnia art. 13 jest niedopuszczalna już z tego względu, że mogłaby prowadzić do pozbawienia uprawnionego prawa.

Renta inwalidzka dla żołnierzy, policjantów czy funkcjonariuszy służby więziennej przysługuje z powodu niezdolności do służby, a nie niezdolności do pracy.

Za takim rozumieniem wskazanego sformułowania przemawia także funkcja zasiłku chorobowego oraz samego ubezpieczenia chorobowego. Ubezpieczenie to obejmuje ryzyko okresowego, przemijającego braku możliwości wykonywania pracy z powodu choroby lub sytuacji wynikającej z macierzyństwa. Świadczenia wypłacane z tego rodzaju ubezpieczenia winny przeciwdziałać ujemnym skutkom wywołanym przez ziszczenie się wskazanego ryzyka, w szczególności zapobiegać zubożeniu ubezpieczonego, który nie osiąga dochodu z racji zniesionej możliwości zarobkowania.

Mając to na uwadze Sąd uznał, że nie było podstaw do zastosowania w niniejszym przypadku przepisu art. 13 ust. 1 pkt 1 ustawy i odmówieniu wnioskodawcy – z powołaniem się tylko na ten przepis – prawa do zasiłku chorobowego za sporny okres.

Wobec powyższego, Sąd na podstawie przepisu art. 477¹⁴§2 k.p.c. w zw. z art. 17 ust. 1 pkt 1 (a contrario) ustawy z dnia 25 czerwca 1999 r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa, zmienił zaskarżone decyzje zgodnie z żądaniem wnioskodawcy.